

בתנועה בפרט ובקיבוץ בכלל. למה אני מספרת לכם את זה בכלל? כי מדובר בסניף קטן, שלמעשה החליף רכז כמעט כל שנה ולא זכה ליציבות עמוקה ולהיכרות ארוכת טווח עם כל הגורמים מסביב, טרם נקשרו הנפשות השונות וכבר הספיק לעזוב לו רכז נוסף. לכן במצבים שכאלה נדרשים אנשים חזקים, שימרחו את הדבק הכי חזק שיש, כדי לשמור על משפחה מאוחדת.

ופה אני רוצה בעצם להכניס אתכם לליבם של נערים/ות שכאלה. כשאני מביטה בהם, אני רואה רצון אמיתי לחנך, לחבק, להעניק ידע וגם להעניש כשצריך. למלא תפקיד של גדולים, תפקיד שמחליף את אמא ואבא בזמן שילדיהם נמצאים בחזקתם. לא יודעת מה איתכם רבותי, אך אין לקחת תפקיד שכזה בקלות דעת ולא כמובן מאליו, "ילדים נורמלים" אינם מקבלים על עצמם מחויבויות בסדר גודל כזה, בכזאת מסירות. ובואו נהיה כנים, הם עושים זאת גם ללא שום תגמול כספי.

סניף חולדה הוא סניף אשר מעניק מסגרת קבועה לילדי התנועה על בסיס קבוע, מידי שבוע, הילדים שזוכים להתחנך שם, באופן הכי אמיתי, גדלים להיות ילדים עצמאים יותר, בעלי ערכים ויכולת חשיבה וקבלה עצמית שלהם מול הכלל, זוכים להכיר חברים ולהתפתח מבחינה חברתית. כמובן שאת כל זה גם הבוגרים קיבלו מקודמיהם ועכשיו הם זוכים להעביר את זה הלאה. מור ורתם עוזבים אותנו השנה לטובת דרכים חדשות, אינן סלולות לעת עתה.

אנחנו רוצים לאחל להם הצלחה גדולה, אנו לא דואגים, הם התחנכו היטב...

רצינו פשוט לומר תודה, תודה מכל הלב!

אני בטוחה שהעיניים התמימות וחיוכם הגדול של חניכיהם נותנים להם כל פעם מחדש את הרצון לחזור ואת הכוח להתמיד.

אדוה אייש,

רכזת נוער חולדה

וניוטו את דרכם בהצלחה לאורך הנחל, שבסופו חיכתה להם עמדת אוכל, די-גי' וקריוקי פעיל, שלא הפסיק לעבוד כל הלילה. הילדים נשארו ערים כל הלילה, ישבו עם חברים, צחקו, שרו, נהנו, ובעיקר ציפו לבוקר, שמחזיק הפתעות רבות בחובו - טיול גמלים וחמורים וארוחת בוקר מפנקת במאהל בדואי אותנטי מלאה בכל טוב.

החניכים חזרו הביתה עם שלל חוויות משמעותיות חיוביות. עד כאן לחוויות הלא שגרתיות שלנו לחודש האינטנסיבי הזה, אבל אם נסתכל טוב טוב, בשקט, נוכל לשים לב שכל שבוע חניכי הקיבוץ עוברים פעילויות חיוביות, חברתיות, מחנכות ומשמעותיות, ברחבת הדשא של חדר האוכל או בכל מקום אחר, אשר תביטו בו בימי ראשון או חמישי. גם אצלנו יש פעילות סדירה של תנועת בני המושבים הנותנת לחניכי הקיבוץ את הפלטפורמה לחוות ביחד, להתבגר ביחד ולגדול ולצמוח עם חבריהם הטובים בקיבוץ.

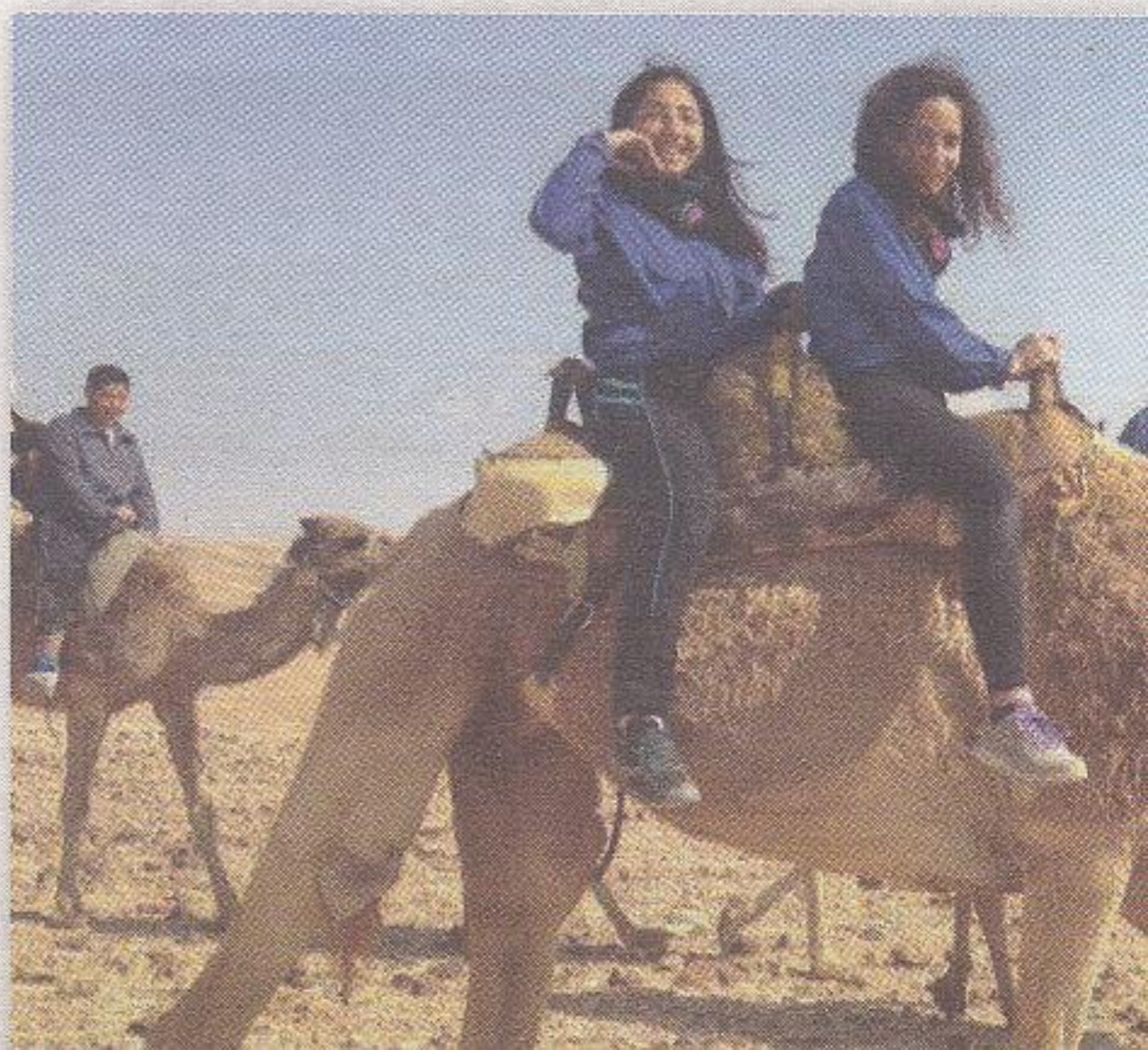
שיפרא ביבי גבעתי

חולדאים בנשמה

ברגע שיש משהו אמיתי שמוביל אותך, גם איתני הטבע ישאירו אותך רטוב.

הסיפור שלי הוא על נער ושלוש נערות מאוד מיוחדים, שאני מקדישה להם את הפינה הזו. מור אונקוב בן ה-17, רתם פורת בת ה-18, רז פורת בת ה-17 ונעמה הראל בת ה-16, מדריכים בתנועת ה"מכבי הצעיר", גדלו והתחנכו בתנועת הנוער הזו מאז היא קיימת בקיבוץ חולדה.

מה שמייחד את כולם, הוא הכלה, אהבה גדולה לכל ילד וילדה

בתנועה בפרט ובקיבוץ בכלל. למה אני מספרת לכם את זה בכלל? כי מדובר בסניף קטן, שלמעשה החליף רכז כמעט כל שנה ולא זכה ליציבות עמוקה ולהיכרות ארוכת טווח עם כל הגורמים מסביב, טרם נקשרו הנפשות השונות וכבר הספיק לעזיב לו רכז נוסף. לכן במצבים שכאלה נדרשים אנשים חזקים, שימרחו את הדבק הכי חזק שיש, כדי לשמור על משפחה מאוחדת. ופה אני רוצה בעצם להכניס אתכם לליבם של נערים/ות שכאלה. כשאני מביטה בהם, אני רואה רצון אמיתי לחנך, לחבק, להעניק ידע וגם להעניש כשצריך. למלא תפקיד של גדולים, תפקיד שמחליף את אמא ואבא בזמן שילדיהם נמצאים בחזקתם. לא יודעת מה איתכם רבותי, אך אין לקחת תפקיד שכזה בקלות דעת ולא כמובן מאליו, "ילדים נורמלים" אינם מקבלים על עצמם מחויבויות בסדר גודל כזה, בכזאת מסירות. ובואו נהיה כנים, הם עושים זאת גם ללא שום תגמול כספי.

וניוטו את דרכם בהצלחה לאורך הנחל, שבסופו חיכתה להם עמדת אוכל, די-גי' וקריוקי פעיל, שלא הפסיק לעבוד כל הלילה. הילדים נשאר ערים כל הלילה, ישבו עם חברים, צחקו, שרו, נהנו, ובעיקר ציפו לבוקר, שמחזיק הפתעות רבות בחובו - טיול גמלים וחמורים וארוחת בוקר מפנקת במאהל בדואי אותנטי מלאה בכל טוב.

החניכים חזרו הביתה עם שלל חוויות משמעותיות חיוביות. עד כאן לחוויות הלא שגרתיות שלנו לחודש האינטנסיבי הזה, אבל אם נסתכל טוב טוב, בשקט, נוכל לשים לב שכל שבוע חניכי הקיבוץ עוברים פעילויות חיוביות, חברתיות, מחנכות ומשמעותיות, ברחבת הדשא של חדר האוכל או בכל מקום אחר, אשר תביטו בו בימי ראשון או חמישי. גם אצלנו יש פעילות סדירה של תנועת בני המושבים הנותנת לחניכי הקיבוץ את הפלטפורמה לחוות ביחד, להתבגר ביחד ולגדול ולצמוח עם חבריהם הטובים בקיבוץ.

שיפרא ביבי גבעתי

חולדאים בנשמה

ברגע שיש משהו אמיתי שמוביל אותך, גם איתני הטבע ישאירו

